

יום אחד נתבשרנו על בוא אורח למושבה. האורח — הוולי (מושל מחוז) הביירותי.

לא ידוע לי מה היתה מטרת הביקור ומי היו המארחים אבל כניסתו של האורח למושבה זכורה לי יפה.

שער כבוד עם הכתובת השגרתית "ברוכים הבאים" הוקם בכניסה למושבה. ואנחנו, התלמידים עם מורינו עמדנו ב־שתי שורות כשדרה חיה שנתמשכה מביה"ס עד השער. המורים והנערים חבושים תרבושים חדשים ומגוהצים שנקנו לכבוד הארוע, בג'דידה "העיר", וכולנו לובשים חג. עם הר־פעת האורח ופמלייתו פצחנו בשיר שחובר לכבודו (מן הסתם ע"י אדון דושמן), הפותח ב־"הבה נריע לאל מושיע / אותו נהללה לו נתפללה..." ומסיים ב־"עבד־אל־חמיד סולטנו מלך תורכיה רב עליליה".

נסעו האורחים. ובחדר המורים נשאר "מגדל" של תרבר־שים מוכן ומזומן לאורח הבא. (אם יבוא).

ו ב י ת

ושוב אל טיולים ; כי אותם אהבנו תמיד ובנוסף לטיולי ביה"ס ולאלה שעם חברינו הילדים, היו לנו גם טיולים משפחתיים.

בקיץ בשעות בין הערביים אהבנו לטייל במרג' בין שדות התירס הירוק והגבוה והיינו מרחיקים לכת. בחזרה היו תרצה ואזרח, הקטנים שבחבורה, מתקשים בהליכה ומר־דיעים : "לא יכולים ללכת". היו נותנים להם "סוסים" מקני תירס ארוכים ועבים והם — רכובים על סוסייהם רצים עד הבית ללא כל קושי.

אחד המקומות הנעימים לטיול היה הכפר דיר־מימס.